

J.H.
125
1.

730

Πι
688

DE THEOLOGICA UNIVERSITATE
POMERANICA
MAG. THEOLOG. P. H. E. H. E. H. E.

FANATICVS ΕΤΕΡΟΓΑΡΣΣΟΣ

H. E.

MEDITATIO SVCCINCTA

DE

STYLO FANATICO

A GENERE DICENDI SCRIBENDIVE VERE APOSTO-

LICO, PRORSVS ALIENO,

EX ACT. CAP. II. v. 4. SVBNATA

QVA

ORATIONES QVASDAM IPSIS CALEND. IVN.

HABENDAS INDICIT,

AD EASQVE BENIGNE AVDIENDAS

MAECENATES ACPATRONOS EXCELLENTISSIMOS

ATQVE GRAVISSIMOS,

VIROS, CVIVSCVNQVE SINT ORDINIS, PRAENOBIL-

LISSIMOS DOCTISSIMOSQVE

NEC NON

SENATVM NOSTRAE CIVITATIS AMPLISSIMVM,

OMNES DENIQVE

REI LITERARIAE AMPLIFICATORES

HVMANISSIME INVITAT

M. DANIEL FRIDER. HANITSCH

RECTOR ET SYMMYSTA LVBENENS.

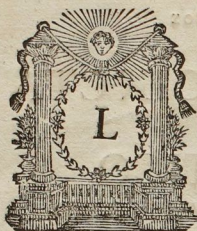
LVBENAE,

Typis JOANN. MICH. DRIEMELIS.

BIBLIOTHECA
POMERANICA

UNIVERSITÄT
POMERANIE
LUBEN

α. ζ. ω.
DE ΕΤΕΡΟΓΛΩΣΣΙΑ FANATICA,
SIVE
DE LINGVA FANATICORVM MINVS APOSTOLICA.

§ I.
Lingua est complexus signorum, quibus pro arbitrio haec vel illa societas res quasvis obvias notare, & animi sui sensa, orationis beneficio, exprimere confuevit.

Scholion: Cum linguae terminus sit vagus, pluresque uno illi conceptus respondeant, nostrum est praemonere, quid in traditione, quam molimur, ista voce significetur. Quis est, qui ex praestructa linguae notione non intelligat, nos nec in forum excurrere Physicum, nec anatomica theatra aperire velle, cum Malpighii, Laurentii Bellini, Caroli Fracassati, Alphonsi Borelli, aliorum, cura atque opera, organon illud gustus, ejusque systema artificiosissimum, musculosum, nervosum, variisque tunicis, maxime reticulari, involutum, sit excussum. Sed lingua nobis est complexus characterum, quibus ea, quae sentimus, cum aliis communicare valeamus. Eo tamen superstitionis prolabi nolumus, ut cum profana gentium cohorte recurramus ad Mercurium quendam, tanquam orationis auctorem ac moderatorem, aut illum linguarum sacrificio religioso colamus, ut potius, quae nostrae mediationi inserviant, ex sanioribus fontibus hauriamus.

§. II.

Omnis lingua, quaecunque demum ea sit, perplura conceptuum signa, sive rerum notas comprehendit.

Demonstratio: Experientia magistra novimus, infinitam esse rerum copiam, ac insignem proprietatum, quibus illae a se discrepant, multitudinem, sive res ex materia conflatas, sive res a materia separatas spectemus, ex quo, plurima quoque signa sive nomina requiri, recte judicamus, quibus singulae res, rerumque proprietates, apte compellari, ac distincte aliis tradi queant. Atque hinc vocum apparatus elegantissimus, hinc linguarum divitiae existunt, hinc omnis orationis copia manavit. Hinc denique linguam per complexum plurium signorum non male definitam esse sua sponte patet, per defin. §. I.

Scholion: Majorem esse rerum, quam terminorum numerum, vel ex eo elucet, quod una cum voce tres pluresve ideae haud raro conjunguntur, ex quo translatus dicendi genus subnatum fuit, quod oratoribus concedimus, qui audientium animos tropis, figuris, aliisque verborum lenociniis, demulcere solent.

§. III.

Signa, in linguis occurrentia, non sunt necessaria aut naturalia, sed arbitraria & consuetudinaria.

Demonstratio: Signum Ontologiae interpretes id esse asserunt, cujus idea excitat ideam alterius. E. inter signum & signatum archissima datur relatio (per princip. Metaphys.) iam vero inter omnes constat, alias gentes, aliasve societates, easdem res diversis reddere vocibus, & novas adhuc linguas, si inter nos conveniat de novis rerum notis, condi posse.

Ergo nexus necessarius (qualis est inter ignem & ustionem, inter sanguinis circulum & arteriarum pulsum) merito negatur, & mere arbitrarius, diuturno usu firmatus, hic habetur.

§. IV.

Istis signis, si orationis accesserit beneficium, sique voce articulata ea enuncientur, animi sensa commodissime proferre licet.

Scholion: Non sine ratione notioni linguae completae inseruimus verba: orationis beneficium, cum aliis quoque signis, ut nutu oculorum, manuum agitatione, motu pedum, aliisque corporis gestibus mentis ideas indicare valeamus, quod motorum exemplis, hominum item, quorum vox morbi cuiusdam vi oppressa est, comprobari potest. Quid? quod de manu loqui. & pediloco alii susus disputarunt, atque ipsae sacrae pandectae, ejusmodi signis locum nonnunquam esse declarant, quod rubro jure Rahab ex fenestra suspensa, nec non telis a Jonathane emissis, atque huc illuc vibratis, clarissime docetur, conf. Jos. II, 18. 21. 1. Sam. XX, 20. seqq. add. Prov. VI, 13.

§. V.

Primam linguarum rationem in arbitrio hominum sitam esse, §. III. est demonstratum. Itaque mirum non est, quod unusquisque fere hominum ordo, suis terminis formulisque solemnibus, quas *ταχυλογίαν* Graeci dicunt, delectatur, atque a reliquis distingui gessit.

Demonstratio: Cum enim plurimae gentium ingenis, moribus institutisque majorum differant, cum unusquisque hominum ordo id maxime sequatur, quod sibi videatur aptissimum, & sua cuique mens sedit, sua quoque voluptate trahatur, facile, apparet, cur pro lubitu quoque sibi formarent linguas longe diversissimas, quibus ab aliis discerni facillime possent.

Scholion: Multum omnino inter est inter usum civilem & technicum. Posterioriorem qui callet, in omni foro diversum, ille aliam esse linguam hominum eruditorum, aliam rudium ac plebeiorum animadvertet. Alio loqui oratorum, alio disceptare oratorem forensium: aliis terminis gaudere Medicum, aliis disputare Philosophum sentiet. Suam quisque artem facile sermone prodat. Miles arma spirat, praehaerentemque Sylvas, ferarumque silva praedicit venator, navita ventos, dirasque procellas & imminentes scopulos commemorat, numeros suos moduloseque Musicus urget, ex quo asserti §. V. allati veritas in dubium vocari nequit.

§. VI.

Ex iis, quae jam sunt disputata, ratio quoque in promptu est, quare homines, sacris a se invicem dissidentes, pro arbitrio sibi finxerint terminos, formulasque quasdam exculperint, principii suae religionis conformes, adeoque ex eorum lingua colligatur sententia, quam de rebus, ad cultum divinum pertinentibus, foveant ac tuentur.

Demonstratio: Cum enim praeclare fervator: *ἐν περιστάμαχος τῆς καρδίας λαλή τὸσόμα*, Matth. XII, 34. & *ὁ ποιητὸς ἀθεωρῶς ἐκ τῆς ποικίλης θύρας τῆς καρδίας αὐτῆς προέρχεται τὸ ποικίλον* h. e. ut quisque sentit, ita plerumque dicit, fieri omnino solet, ut homines, diverso ritu sacra facientes, suas opiniones haud obscure indicent: & licet personam, quam sustinent, studiose tegant, ac monstrum, quod alunt, quovis modo pingant, tamen sibi haud raro ipsi larvam quasi detrahunt, & ut forex vociferando, ita illi dicendo scribendove, quinam sint, nihil tale suspicantes produnt.

Scholion: Idem illis evenire videtur, quod Petro, cui coelestem CHRISTI doctrinam deprecanti, imo ejuvanti, ancilla inquit: *καὶ σὺ ἦδ' ἐμὲ μὲτὰ Ἰησοῦ τῷ Γαλιλαίῳ, ἦσαρ λαλή εὐ ὄλην σε ποιῶ*, quod eleganter Lutherus vertit: Deine Sprache vertüch dich, Matth. XVI, 73. add. Marc. XIII, 70. Quod si enim de religione quaestio fuerit mota, quo Spiritu agentur, quibusque principii sui innutriti, homines facile aperiant, cum suas Divina emanationes, suam Chiliastra ἀπεκτάσεων, suas Naturalista vires naturae, tanquam omnium rerum moderatrices, assertat, quod Collini, Chervurii, Chauvini, Peterfenii, aliorumque exemplis, firmissime probatur.

famosa, Strabone teste, πικρὰς ἐν θυσιάζουσιν, ex imo biatis spirante, repleta, in furorem acta, & toto corpore contremiscens, oracula edidisse fertur. Livius, Bacchi sacrificulos in Bacchanalibus, quae alias Orgia Dionysia, item ἰερὰ τέλη vocabantur, velut mente captos, cum iactatione corporis Fanaticam, futura cecidisse ait, Lib. XXIX. Cap. XIII. Eodem modo Corybantem, Cybeles, magnae illius Deorum matris, totos ἐν θυσιάζουσιν, furore correptos, pulsantesque tympana, per urbes curstasse, Diodorus Siculus memorat prodidit. Montansiae denique, se ἐν θυσιάζουσιν i. e. sacro furore corripi, iactarunt, monente Epiphonio, haeref. 48. Ex his nominis ratio, ac sensus, quem diximus, etymologicus intelligitur. Progredimur ad sensum posteriorem, scilicet ecclesiasticum, qui paulo latius patet, ac vel ad omnes in genere Novatores, veluti Deistas, Naturalistas, Rationalistas, Eclogistas, Indifferentistas, Majoristas, Libertinos, Scepticos S. Pyrrhonicos, aliasque errantium classes extenditur, vel in specie notat homines, qui, a divina revelatione ad spuriam, a lumine quodam interno profectam, deflectunt, qui que ἐκστασιν quandam tumultuosam, cum mentis alienatione, ac sensuum evacuatione, crepant, & religionem novam, eamque neque Lutberanam, neque Reformatam, neque Pontificiam, sed quartam, nullis unquam aetatis stabilitam sibi perperam fingunt. De hac classe nobis potissimum sermo erit.

§. XI.

Genus dicendi scribendive Fanaticum dicere nobis liceat ἐτερολογισίαν, per quam nihil inuimus aliud, quam prurium, novas in rebus fidei voces, novosque flosculos, adhibendi, quibus lux divinarum veritatum obsecuratur, & omnis doctrinae Christianae nexus, vehementer turbatur. Atque haec est, de qua paucis exponemus.

Scholion: Nemo nobis vitio verterit, hanc definitionem esse ex parte impropriam s. metaphoricam, cum & flosculorum, & lucis ternum cam ingredientur. Alterum enim consuetudo, alterum communis, quo fruimur, sensus determinat, neque ideo obscuritatis cuiusdam in definiendo argui poterimus.

§. XII.

Uberior est messis, in quam nunc falcem immittimus, quam ut singula in hos fasciculos colligere queamus. Itaque spicas quasi, cundo per omnem Theologiae campum, legere, atque non nisi ea his tabulis inferere liceat, quae institui nostri ratio postulare videatur.

Scholion: Schelvigii, Bücheri, Faenstlingii, Neumannii, Wernsdorffii, quos Fanaticorum flagella vere dixeris scripta consulat, qui desideret plura.

§. XIII.

Cum tres sint Theologiae partes extantiores, Theologia speciatim sic dicta, Anthropologia & soterologia, omnium optime potiores communesque Fanaticorum errores, ac ineptam, quae hinc nata est, terminologiam, perspicere posse iudico, si iuseorsim perlustratis, quid in unamquamque peccetur, quaeramus?

§. XIV.

Quemadmodum ex lacunis impuris, sordidisque fontibus, limpidae aquae, aut rivi salubres, nunquam promanant, ita ex falsissimo, quo misere decipiuntur Fanatici, principio, non possunt non pessimae, & ἀπιστίας τῶν ὑγαρόντων λόγων contrariae, conclusiones elici. Illi enim tenebricolae ad lumen quoddam internum perpetuo provocant, & cum Platone modo θεῖον ἢ ἀποσπασμάτιον ἴης θεότης homini esse connatum somniant, modo scintillam quandam divinitatis, ac divinae aerae particulam, in animi fundo delitescere dicunt, pro qua, tanquam pro aris & focis, strenuissime pugnant.

§. XV.

In Theologia speciatim sic dicta

- a.) Cum isto suo lumine interno Filium & Spiritum S. confundunt, adeoque cum Sabellianis & Socinianis Trinitatem evertunt
- b.) Vitam aeternam se jam hac in vita possidere fabulantur, simulac particula illa divinae aerae exciteretur, contra ea infernum iis tribuunt, qui *ἡ ἀνάκλησις* Platonium i. e. excitationem illius particulae S. scintillulae omittant.

§. XVI.

Ad *αιθερολογίαν* si animum advertis, illi novatores

- a.) tres hominis esse partes essentielles, corpus, animum & spiritum, contendunt.
- β.) Loco peccati semen malum, ac semen bonum homini esse congenitum fingunt, & prius per posterius funditus aboleri, adeoque hominem jam sub sole ad perfectionem, ad *ἐμπόσιον ἡ Θεῶν* platoniam, imo *ἀποθέσιον* pervenire posse.

§. XVII.

Nec leviores sunt, quos in Soterologia receperunt, errores, quibus salutis ordo mirifice turbatur, ac mediorum, quae eo ferunt, vis eluditur. Nam

- 1.) justificationem, quae a solo Christi merito imputato, ac fide nobis vindicato, redundat, turpiter explodunt, & abolitionem essentiae peccaminosae, quam veterem Adamum vocant, substituunt, qua facta totus homo fiat *ψυχικός* s. spiritualis, & peccare extemplo desinat. Quid? quod justificationis actui, s. momento, quo iusti coram Deo reputamur, opera immiscent, eorumdemque si non coëfficientiam, certe coëxistentiam ac praesentiam defendunt.
- 2.) Verbum Dei externum, ut literam mortuum, ut vappam, ut merum corticem, contemnunt atque traducunt, nisi intrinsecus vis quaedam & efficacia spiritus accedat.
- 3.) Baptisum quoque, salutarem illum fontem, quo Christi sacris initiamur, in internum & externum dividunt. Posteriores per contentum nominant aquae baptisum (die Wasser-Tauffe) eumque prioris tantum figuram esse ajunt, quem per suffocationem substantiae veteris peccaminosae, ac resuscitationem novae essentiae divinae describunt.
- 4.) sacram coenam perinde in externam & internam dissepiscunt, ac priorem non nisi figuram esse posterioris asserunt, quae in reflexione mentis ad lumen internum consistat, quo mens non secus, ac corpus cibo & potu alatur, sustentetur, atque vigorem accipiat.
- 5.) Ministerium ecclesiasticum, & facultatem publice docendi, unicuique sive mari, sive foeminae, promiscue permittendum esse censent, si per internum lumen ad illud instigetur.

§. XVIII.

Omnium maxime horremus nefanda Fanaticorum dogmata, & *Φοβηκά ἀκόσμητα*, quibus isti locum de Christo, qui solus est nostrae salutis in staurator ac vindex, misere lacerare ac depravare conantur. Christum enim pro nobis, ut externum & literalem aspernantur, omnemque salutis spem in Christo in nobis sive interno ponendam esse statuunt, quem nunc sponsam agni & Sophiam coelestem cum Peterfenio & Arnoldo (die heilfelige ewige Jungfrau der Göttlichen Weisheit) nunc tincturam coelestem cum Hoburgio (die himmlische tinctur) nunc einen Aus- und Durchbruch des Wesens, nunc ita definiunt: es sey eine verkärende Kraft der Göttlichen Dreyeinigkeit, die ihr Feuer in die Seele auslasse, und wodurch die Seele, nach ihrer Läuterung, zu einer völligen Reinigung gelange, quae omnia *ἐκλάθασιν* quandam Platoniam, a Poireto defensam redolent, & ab Ohandro, Weigelio, Boehmio Münzero, turbarum rusticarum incentore, ridicule sunt exaggerata.

§. XIX.

Crassissimus est sine dubio hoc in argumento *ἀχρεῖος* ille Christianus, scilicet Pseudo-Democritus sive Dippelius, qui, ut omne redemptionis negotium in homine denuo perfici debere scripsit, ita, quae in sacris literis de cruento Christi merito habentur, in meram convertit allegoriam, justitiam imputatam per ludibrium dicit: Die putativische Gerechtigkeit, imo nostram de Mediatore sententiam accusat: Der absurdesten und ärgsten Keßerey, & quae sunt his pejora.

Scholion: Fontes, ex quibus haec hauf, sunt in manibus. Huc spectat Christiani Democriti, Theologi, Philosophi, Physici, Medici aufrichtiges Glaubens-Bekennntz de anno 1732. art. 3. p. 19. conf. ejus Predigt an die Württemberg'sche Prediger, wegen der moliminum eines extraordinarinen Predigers der Wahrheit, Victoris Tuchfelds, concipirt durch Christ. Democritum, anno 1732. add. ejus gelehrte Zeitungen von gelehrten Zeitungen oder Critiquen und Remarquen aus denen Hamburger Berichten de anno 1733. den 17. März num. XLII. p. 177. über nachfolgende Worte: Unsere Kirche hat drey sehr berühmte Meynungs Krämer nach und nach bekommen, die als Cometen und Irsterne unsern Kirchen-Himmel recht fürchterlich machen. Der eine ist der berühmte Herr Seebach, der andere ist der beschriene unverfälschte Doppel, der mit edirung seiner Lügen-Schand- und Läster-Schriften fortfähret. Zu diesen zweyen hat sich endlich der ausschweifende Tuchfeld eingefunden ic. quae ephemeridum verba ille Zolus commentarius illustravit, & auctorem, pro more suo, falsissime perfrinxit. §. XX.

Huic merito adjungimus Zinzendorffium, Fanaticorum, si a Dippelio discesserimus, facile principem ac daduchum, qui, illustris suae stirpis immemor, nescio quem novum Apostolatum affectat. Si enim flores quosdam, scriptis ejus eristicis insertos excerptamus, dici vix potest, quam peregrino, inusitato, imo dixerim, agresti stylo in multis utatur.

Scholion: Prodiat in lucem consilium Theologicum Celeb. Baumgarteni de societate Herrenbutana s. fratrum Moravico-rum, contra quod iste Comes, Moraviae fraternitatis episcopus, insurrexit, & adfeto Siegfriedii nomine, editit scriptum, cui rubrum fecit: Siegfrieds bescheidene Be-leuchtung des von dem Herrn D. Baumgarten Theologischen gefäl-teren Bedencken, über die Evangelische Mährische Kirche, und deren Evangelische Lehrer, in specie den Grafen von Zinzendorff. Rectif- sine judicavit Theologus Halensis. Es hat sich Siegfried, nach seinem von ihm selbst also benannten Favorit stylo, viel irriger und paradox klingender Ausdrückungen bedienet. Unum aut alterum saltem exem- plum asferre liceat: S. 72. redet Siegfried: von der zur geistlichen Um- schmelzung erforderlichen Hitze durch die Predigt des Creuzes. S. 177. daß es heutzutage Menschen gebe, die einen allgemeinen unschätzbaren Apostolischen Geist haben, deren Rath man als untrüglich annehmen dürffe. S. p. 152. der Ausdruck, Ansechtungen, sey ein in veram natura nicht existirendes, extravagantes und enthusiastisches, oder aber doch nicht unter die affectiones des Herzens, sondern des Gehirns, ge- höriges Ding. Conf. D. Siegmund Jacob Baumgarten Theolog. Beden- ken IV. Sammlung, 24. Stück, add. D. Christ. Eberh. Weismanns disp. de ecclesiis in ecclesia erigenda. §. XXI.

Fanatici, quibus omnia sordent antiqua, neque in eo venerabili parcunt anti- quitati, quod hymnis antiquis proscriptis, ac versione Lutheri decantant, hy- mnologia nova, carminibus sinistro Apolline factis referta, divulgare, novisque versionibus inclarescere conantur, quibus vaticinia de Christo enervantur, ac sensu Spiritus S. misere detorto & depravato, omnis oraculorum scripturae vis ve- hementer labefactatur, quod praeter Anonymi versionem epistolae ad Romanos, Actuum item Apostolicorum, inprimis versio Bibliorum Wertheimensis declarat, cujus auctorem Boernerus, Reizius, Kemna, Schrammius, Kohlius solidissime confutarunt, eumque absurde ac irreligiose permulta transtulide, firmis argu- mentis evicerunt.

Schol. Cel. Baumgarten. loco schol. antec. allegat optime docuit: Es sey in den Zinzendorff'schen Liedern eine Burlesquen Schreibart, a pag. 629-733. De Wertheimensis autem versionis conditore, quem perspicacissimi autores der früh aufgelesenen Früchte, auf das Jahr 1736. seqq. J. W. Schmidt appellanti, Kohlius aptissime indicat, eum neque pro Theologo, neque pro Christiano, neque pro Iudaeo, neque pro gentili, sed pro Naturalista & atheista habendum esse. Audiamus protervangelium Gen. III. 15. quod ille ita

EX II: 688

X 366 1153

transiit: Bündstighin soll zwischen dir, und der Frau, und euer beyder
Nachkommen, eine beständige Freundschaft seyn, dergestalt daß die
Menschen den Schlangen auf den Kopff treten, und diese hingegen jene
in den Fuß stechen werden. Legamus Genes. I. v. 1. z. ubi ita eius verba su-
nt: Alle Wele Körper, und unsre Erde selbst, sind anfangs von Gott
erschaffen worden, die Erde war mit einem finstern Nebel umgeben,
und rings herum mit Wasser umflossen, über welchem hefftige Win-
de zu wehen anfiengen &c. quae pauca iam satis huius novatoris licentiam
docent

§. XXII.

Ex his, in summam collectis, intelligitur, Fanaticos, qui cum ecclesia loqui
aut nesciunt, aut nolunt, non esse veros ecclesiae filios, sed illis Apostolico, di-
cendi scribendive genere neglecto, ἱερογλωσσίαν, quam diximus, merito tribui,
adeoque eorum falsissima dogmata cane prius & angue esse fugienda.

Demonstratio: Qui cunque enim Theologiam ex falso principio dedu-
cunt, Trinitatem impugnant ac tollunt, aurae divinae particulam in ho-
mine residuam fingunt, ipsum Servatorem, ejusque meritum, eludunt,
verbum revelatum, ut literam mortuam, respuunt, Sacramenta ludibrio
contemptui habent &c. illi profecto a stylo Apostolico longissime absunt,
ac novam quandam religionem, nulla unquam paetorum auctoritate sta-
bilitam, affectant. A. E.

In has incidimus meditationes, cum penum, quod sacro solemnii, in memoriam
effusi in Apostolos Spiritus pridie celebrato, explicari solet, evolveremus: Nam
Act. II. v. 4. legimus verba; ἡζαντο λαλῶν ἑταρας γλωσσας, καθως το πνευμα ἰδιος
αυτοῖς ἀπο φθγγυδα, ex quibus id colligebamus, novos quoque illos, qui nostrum
seculum affligunt, Apostolos ἑταρας γλωσσας λαλῶν, non quidem verorum, super
quos divinus recubuit Spiritus, Apostolorum modo, sed inepto illo, ac Fanatico,
quem demonstravimus, more. Veneremur hoc maxime tempore Spiritum, grata
devotaque mente, eumque ut gravissimum scholarum, quae ejus sunt officinae,
retorem, ac solertissimum linguarum conditorem, imploremus, ut juvenum, curae
ac fidei nostrae creditorum, conatibus clementissime ad esse, eorumque ingenia,
ut linguarum, ita & reliquis doctrinae ac vitae praeceptis saluberrimis imbure velit.
Non sine laude in linguarum studio profecit, Nobilissimus, ornatisimisque juve-
nis, CHRISTOPHORVS GOTTLEB MEINHOFIVS, Seehusa-Saxo, qui, ex quo tempore
nostro interfuit coetui, omni cura, opera, contentione id egit, ut officii, quod in
probos discipulos cadit, rationem pro virili haberet. Eo apud nos, (quae Spiritus S.
fuit gratia) est progressus, ut & in Romana, & Graeca, & Ebraica, & Gallica, rectif-
sime sit versatus. Itaque optimo nunc jure animum ad altiora parat, in academi-
a propediem abiturus. Ante vero, quam hinc discedat, Latina oratione veni-
labit quaestioem: *utrum linguae, in se spectatae, faciant hominem vere eruditum,
aut eruditionem constituant?* quo argumento excusso, carmine vernaculo ultimum
vale commilitonibus acclamabit. Cum eo autem optimae spei, ac felicissimae in-
dolis, juvenes in arenam prodibunt, viresque ingenii simul experientur

JOANNES GEORGIUS PAVLI, Lubenensis, qui de linguarum origine, orat. Lat. prae-
fabitur; hunc excipiet

SAMVEL GOTTHELF CRECOV, Sraupiz, Lus. de lingua primaeva, Lat. orat. dictu-
rus. Hunc sequetur

JOANNES SIEGRIED WEELE, Lubenensis, Gall. idiom. de γλωττοσυγγραβα Babylonica,
verba facturus. Post hunc

CHRISTOPHORVS KITTAN, Hartmansd. Lus. procedet, qui orat. Graeca de dono
linguarum in Apostolis exponet. Praeter hunc

JOANNES CHRISTIANVS ERDMANNVS, Lubenensis, orat. Lat. ager de vitio affectationis
in lingua. Denique idem

JOANNES GEORGIUS PAVLI, quem noster academiæ Candidatus habuit amiciffi-
mum, iterum prodibit, & praemissa orat. Germ. de cultu linguarum per
societates publicas, abiturum candidis votis profectetur.

Hae declamationes cum cras, si Deus fuerit, in acroaterio nostro superiori futurae
sint, omnes Musarum Patronos, quorum interest, ut artes, quibus ingenia for-
mari solent ad humanitatem, conserventur, qua par est, observantia rogamus,
ut ab hora IX. matur. frequentes adesse, juvenumque oratorum, quos produ-
cturi sumus, conatus aequi bonique consulere velint. Scripsi Lubenae, prid.
Calend. Jun. clb lb cc xxxvii.

W 18

110

Π i
688

DE PASTORALIS LITURGIA
VIVE
DE PASTORALIS LITURGIA

FANATICVS ΕΤΕΡΟΓΛΩΣΣΟΣ

H. E.

MEDITATIO SVCCINCTA

DE

STYLO FANATICO

A GENERE DICENDI SCRIBENDIVE VERE APOSTO-
LICO, PRORSVS ALIENO,

EX ACT. CAP. II. v. 4. SVBNATA

QVA

ORATIONES QVASDAM IPSIS CALEND. IVN.

HABENDAS INDICIT,

AD EASQVE BENIGNE AVDIENDAS

MAECENATES AC PATRONOS EXCELLENTISSIMOS

ATQVE GRAVISSIMOS,

VIROS, CVIVSCVNQVE SINT ORDINIS, PRAENOBI-

LISSIMOS DOCTISSIMOSQVE

NEC NON

REVERENDISSIMORVM NOSTRAE CIVITATIS AMPLISSIMVM,

ET DENIQVE

SEMPER AMPLIFICATORES

MIHI INVITAT

FRIDER. HANITSCH

SECRETARIVS

MAGISTRVS

MICH. DRIEMELIS.

BIBLIOTHECA
MAGNANIMA

UNIVERSITÄT SACHSEN-ANHALT
MAGNANIMA

